



*Sang til Hobøl – av Johan Petter Nygaard*

*Gamle Hobøl du er blitt meg inderlig kjær  
Du er barndommens eventyrland  
Her min vugge har stått, her som barn jeg har gått  
første skritt ved min mors myke hånd*

*Kledt i sommerens prakt – eller vinterens drakt  
er du alltid mitt fagreste syn  
Langs den buktende elv, under himmelens hvelv  
gror du fram mellom skogenes bryn*

*Høyt og fritt opp mot sky, over hverdagens gny  
står din kirke ærverdig og skjønn  
Under århundrers vekt har den samlet din slekt  
til stille timer i andakt og bønn*

*Bakom kirken på vakt, reiser Varden seg rakt  
i et ekko av klokkenes klemt  
Der den gammel og grå stiger opp mot det blå  
gir den minner som aldri blir glemt*

*Lytt til skogenes sus – hør på fossenes brus  
du min bygd – det er din melodi  
Denne brusende sang gjennom Haslerud sprang  
ut i tonende skjønn harmoni*

*I min tankes monolog går jeg rundt i din skog  
føres inn i en stemning så mild  
Som fortryllet jeg står, når i gryende vår  
hører orrenes koglende spill*

*På den lønnlige sti i den grønnkledte li  
vandrer jeg i den svalende vind  
Mellom blomstene der under løvtunge trær  
finnes hvile og fred for mitt sinn*

*Gamle Hobøl du er blitt meg inderlig kjær  
I din muld vil jeg hvile en gang  
Gjør mitt leie i stand der hvor kveldsolens brann  
gyldner trærne hvor fuglene sang*

